

Sygn. akt I NO 99/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Paweł Księżak (sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z odwołania A. D. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...) z dnia 9 czerwca 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 479

z udziałem A. P. M. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 14 października 2020 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr (...) z 9 czerwca 2020 r. Krajowa Rada Sądownictwa:

1. przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A. P. M. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N.;

2. nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. D. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 479, zgłosiły się:

- A. D. K. – adwokat – Izba Adwokacka w T.;
- A. P. M. S. – referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w N.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, wyznaczony przez jej Przewodniczącą w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, po przeprowadzeniu narady na posiedzeniu 12 marca 2020 r., postanowił rekomendować na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N. kandydaturę A. D. K.. Zespół uznał, że za rekomendowaniem tej kandydatury przemawiały (ocenione łącznie): bogate i wieloletnie doświadczenie zawodowe, w tym w wykonywaniu zawodu adwokata (łącznie czternastoletnie); doświadczenie życiowe; szeroka wiedza prawnicza; ocena na dyplomie ukończenia studiów wyższych; ocena kwalifikacji, w której wskazano na pewne uchybienia, które jednak w ocenie zespołu nie były istotne i nie miały wpływu na ogólną ocenę pracy kandydatki; pozytywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w E..

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w E., które pozytywnie zaopiniowało obie kandydatki.

Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu E. 18 grudnia 2019 r. podjęto uchwałę o wstrzymaniu się od oceny kandydatek na wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła jednocześnie, że kandydatki biorące udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 61 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych i art. 18 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw. Rada wskazała, że podejmując uchwałę, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i uwzględniła oceny kwalifikacji kandydatek; ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w

stosowaniu przepisów prawa; opinie przełożonych oraz rekomendacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia.

W uzasadnieniu uchwały szczegółowo opisano wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia obu kandydatek.

Charakteryzując sylwetkę A. D. K. wskazano, że urodziła się ona 10 grudnia 1982 r. w Opocznie. W 2006 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Zamiejscowym Nauk Prawnych i Ekonomicznych w T. (...) Uniwersytetu (...) z wynikiem bardzo dobrym, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji adwokackiej w Izbie Adwokackiej w W. oraz Izbie Adwokackiej w T., złożyła w 2010 r. egzamin adwokacki w wyniku ogólnym pozytywnym. Uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w T. z 2 września 2010 r. została wpisana na listę adwokatów, prowadzoną przez tę Radę. Od 20 listopada 2006 r. do 31 sierpnia 2010 r. kandydatka była zatrudniona w Kancelarii Adwokacko-Radcowskiej „D.” adw. R. K. kolejno jako referent ds. prawnych i aplikant adwokacki. Od 16 listopada 2010 r. A. D. K. wykonuje zawód adwokata w ramach indywidualnej kancelarii adwokackiej. Kandydatka podnosi swoje kwalifikacje poprzez uczestnictwo w szkoleniach.

Ocenę kwalifikacji A. D. K. z zakresu spraw cywilnych sporządził M. G. z – sędzia Sądu Okręgowego w E.. Opiniujący stwierdził, że sporządzone przez kandydatkę pisma procesowe pozbawione były braków formalnych, zostały należycie opłacone, a ponadto starannie opracowane, sformułowane i uzasadnione. Opiniujący wskazał, że A. D. K. brała czynny udział w sprawach, składając odpowiednie pisma procesowe; zwrócił także uwagę na duże zaangażowanie kandydatki w doprowadzeniu do wydania rozstrzygnięć korzystnych dla klientów. Opiniujący nie stwierdził uchybień, które skutkowałyby zwłoką w rozpoznaniu sprawy. W jego ocenie analiza akt spraw uzasadniała pozytywną ocenę merytorycznego poziomu pracy A. D. K. i jej kwalifikacji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

Ocenę kwalifikacji A. D. K. z zakresu spraw karnych sporządził W. K. sędzia Sądu Okręgowego w E.. Według opiniującego kandydatka w sposób rzetelny wypełniała obowiązki obrońcy oskarżonego lub pełnomocnika strony niezależnie od tego, czy stosunek obrończy lub zastępstwa procesowego wynikał z udzielenia jej upoważnienia do obrony lub pełnomocnictwa procesowego, czy też był wynikiem

zarządzenia o wyznaczeniu obrońcy lub pełnomocnika z urzędu. Opiniujący wskazał, że składane przez A. D. K. pisma procesowe odpowiadały wymogom formalnym, były rzeczowe i właściwie uzasadnione. W ocenie opiniującego kandydatka sumiennie przygotowywała się do prowadzenia spraw, aktywnie działała w toku rozpraw sądowych oraz podejmowała decyzje procesowe adekwatne do zgromadzonych dowodów, mające charakter korzystny dla reprezentowanych osób. Zdaniem opiniującego A. D. K. daje rękojmię prawidłowego pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

Charakteryzując sylwetkę A. P. M. S. wskazano, że urodziła się ona 31 sierpnia 1985 r. w T.. W 2009 r. ukończyła studia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. (...) w T. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 30 listopada 2009 r. do 30 listopada 2010 r. odbywała aplikację ogólną w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, którą ukończyła uzyskując łącznie 40,5 punktu. W 2017 r. złożyła egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym bardzo dobrym, uzyskując 280,5 punktu. Od 1 lutego 2011 r. do 31 grudnia 2012 r. kandydatka pracowała kolejno w II Wydziale Karnym i I Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w N. na stanowisku asystenta sędziego, następnie od 1 stycznia 2013 r. do 30 czerwca 2015 r. jednocześnie w VI Zamiejscowym Wydziale Cywilnym i VII Zamiejscowym Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w I. na stanowisku asystenta sędziego. Od 1 lipca 2015 r. do 14 stycznia 2018 r. A. P. M. S. pracowała jednocześnie II Wydziale Karnym i I Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w N. jako asystent sędziego. Od 15 stycznia 2018 r. kandydatka pełniła obowiązki asystenta sędziego także w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich Sądu Rejonowego w N.. 15 czerwca 2018 r. została mianowana referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym w N., gdzie pełni obowiązki w IV Wydziale Ksiąg Wieczystych, będąc (od 15 czerwca 2018 r.) Przewodniczącą tego Wydziału. Kandydatka podnosi kwalifikacje zawodowe przez uczestnictwo w szkoleniach, jest także współautorką dwóch artykułów naukowych, które ukazały się w prasie zagranicznej.

Ocenę kwalifikacji A. P. M.-S. z zakresu spraw wieczystoksięgowych sporządził T. W. – sędzia Sądu Okręgowego w E., który w poddanych kontroli sprawach nie stwierdził uchybień. Opiniujący wskazał, że orzeczenia wydane przez

kandydatkę były prawidłowe merytorycznie i formalnie, a ich motywy w logiczny, przejrzysty i wyczerpujący sposób omówiono w sporządzonych uzasadnieniach. W ocenie opiniującego bardzo dobre wyniki liczby załatwionych spraw, bardzo dobry poziom orzecznictwa oraz wysoka ocena dotychczas wykonywanej przez kandydatkę pracy uzasadniały stwierdzenie podstaw do pozytywnego prognozowania A. P. M. S. co do właściwego i sumiennego wykonywania obowiązków sędziego.

Ocenę kwalifikacji A. P. M. S. z zakresu spraw cywilnych oraz rodzinnych sporządziła M. C. sędzia Sądu Okręgowego w E. Opiniująca wskazała, że kandydatka podczas pracy na stanowisku asystenta sędziego przygotowywała projekty orzeczeń i uzasadnień w sprawach o różnorodnym charakterze i stopniu trudności, co wymagało od niej szerokiej wiedzy prawnej. Zdaniem opiniującej sporządzone przez A. P. M. S. projekty uzasadnień odpowiadały wymogom ustawowym, były wyczerpujące, zawierały pełną ocenę ustaleń faktycznych i wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, charakteryzowały się także poprawnym i zrozumiałym językiem prawniczym. Wobec powyższego opiniująca stwierdziła, że kandydatka posiada odpowiednią wiedzę, którą z powodzeniem przenosi na grunt praktyki. W ocenie opiniującej kandydatka spełnia warunki do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

Po wszechstronnym rozważeniu powyższych okoliczności, w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 9 czerwca 2020 r., na kandydaturę:

- A. D. K. oddano 7 głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 9 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów;

- A. P. M. S. oddano 12 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 5 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego ta kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów.

Krajowa Rada Sądownictwa, nie dzieląc stanowiska zespołu i decydując o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. P. M. S. na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N. , wskazała, że aplikacja sądowa, którą odbyła wybrana kandydatka, w lepszym stopniu przygotowuje do wykonywania obowiązków orzeczniczych, a sama praca

obrońcy lub pełnomocnika, jaką wykonuje A. D. K., różni się od pracy orzeczniczej. Z tego względu Rada uznała, że nieco dłuższy staż zawodowy tej kandydatki nie mógł przewyższać nad kandydaturą A. P. M. S., która poznała metodykę pracy sędziego nie tylko przez ukończenie aplikacji ogólnej i złożenie egzaminu sędziowskiego z oceną bardzo dobrą, ale także przez wieloletnią w sądzie rejonowym na stanowiskach asystenta sędziego i referendarza sądowego.

Krajowa Rada Sądownictwa doszła przy tym do wniosku, że A. D. K. nie posiada – w świetle zgromadzonych w sprawie materiałów – wyższych kwalifikacji zawodowych niż A. P. M. S.. Z tego powodu Rada nie wystąpiła o jej powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N.

Odwołanie od przedmiotowej uchwały wniosła A. D. K. (dalej: skarżąca), zaskarżając ją w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania nominacyjnego przez Krajową Radę Sądownictwa, poprzez przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w N. A. P. M. S., przy jednoczesnej odmowie powołania A. D. K., a dokładniej § 19 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa – poprzez nieustalenie ilości spraw prowadzonych przez kandydatów w drodze uzupełnienia materiału, ilości absencji w pracy – które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy;

2. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, prowadzące w konsekwencji do dyskryminacji oraz nierównego traktowania skarżącej ze względu na wiek, staż pracy, kwalifikacje, w tym w szczególności ukończoną aplikację oraz zdany egzamin adwokacki, i kompetencje, a dokładniej:

- art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- art. 35 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa;
- art. 60 i art. 61 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez dyskryminację osoby wykonującej zawód adwokata.

Wobec powyższego, A. D. K. wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie – jako opartego na chybionych zarzutach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84; dalej: u.k.r.s.) uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. W orzecznictwie za utrwalony należy uznać pogląd, że kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje badania merytorycznej trafności wyboru dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa (por. m. in.: wyroki Sądu Najwyższego z: 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; 14 kwietnia 2016 r., III KRS 8/16; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Sąd Najwyższy sprawdza – w granicach odwołania – czy nie doszło do naruszenia przepisów postępowania lub przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie.

Z uwagi na fakt, że to do wyłącznej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy wybór kandydatów do objęcia urzędu sędziego należy uznać, że Rada ma w tym zakresie przyznaną szeroką władzę dyskrecyjną. Uznanie Rady oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru najlepszego kandydata może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym Sąd Najwyższy) innego kandydata postrzegałby jako lepszego nie jest wystarczające dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest jednak nieograniczona; wybór kandydatów nie może być arbitralny i odrywać się od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Krajowa Rada Sądownictwa w uchwale wyjaśniła motyw swojego wyboru. Przy podejmowaniu uchwały nie doszło do naruszenia reguł proceduralnych określonych w ustawie.

Stosownie do art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie

udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone.

Zgodnie z art. 35 ust. 2 u.k.r.s. przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia:

1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia;

2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Brak jest podstaw do uwzględnienia generalnego zarzutu odwołania, że Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury A. P. M. S. a co za tym idzie, o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżącej A. D. K. – dopuściła się dyskryminacji tej drugiej kandydatki m.in. ze względu na wykonywany przez nią zawód adwokata.

W rozpoznawanej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, dlaczego jej zdaniem przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatura spełnia kryteria wyboru w wyższym stopniu – wyjaśniając, że „w ocenie Rady aplikacja sądowa w lepszym stopniu przygotowuje do wykonywania obowiązków orzeczniczych, a sama praca obrońcy lub pełnomocnika różni się od pracy orzeczniczej, dlatego nieco dłuższy staż zawodowy Pani A. D. K. nie mógł przeważać nad kandydaturą Pani A. P. M. S., która poznała metodykę pracy orzeczniczej nie tylko przez ukończenie aplikacji ogólnej i złożenie egzaminu sędziowskiego z oceną bardzo dobrą, ale także przez długoletnią pracę w sądzie rejonowym na stanowiskach asystenta sędziego i referendarza sądowego.”.

Należy przy tym pamiętać, że Rada ma możliwość określania we własnym zakresie, które elementy uznać za szczególnie istotne. Nie może być pojmowane jako naruszenie prawa, o którym mowa w art. 44 ust. 1 u.k.r.s., przyjęcie przez Radę, że określony element doświadczenia zawodowego – w tym przypadku odbycie aplikacji sądowej i złożenie egzaminu sędziowskiego z oceną bardzo dobrą, a także wieloletnie zatrudnienie w sądzie rejonowym na stanowiskach asystenta

sędziego i referendarza sądowego – zasługuje na wyższą ocenę niż inny; podobnie, nie można również czynić zarzutu z faktu, że pewne fragmenty drogi zawodowej zostały uwypuklone czy nadano im większą wagę niż innym. Dopuszczalne działanie w granicach uznania polega m.in. na tym, że możliwe jest nadawanie różnych wag kryteriom ocennym wynikającym z ustawy.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że wszystkie ustawowe kryteria wyboru kandydatek zostały wzięte pod uwagę. Opisano tam wszelkie istotne z tego punktu widzenia cechy kandydatek i skonfrontowano je z jednolitymi, wynikającymi z ustawy kryteriami. Różnice między kandydatką rekomendowaną i kandydatką skarżącą nie są rażące, diametralne i nie przemawiają na niekorzyść nominowanej A. P. M. S. – wybór tej kandydatury nie może zatem być uznany za arbitralny i oderwany od zebranego w sprawie materiału. Podkreślić przy tym należy, że powinność stosowania w postępowaniu nominacyjnym jednolitych kryteriów wyboru nie oznacza, że Krajowa Rada Sądownictwa powinna wobec wszystkich zgłoszonych kandydatów, niezależnie od ich statusu, stosować jednakowe (identyczne) kryteria oceny. Tak jak w rozpoznawanym przypadku, jednolite kryterium odnoszące się do kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie nie może być bowiem jednakowo stosowane do różnych kandydatów – oczywistym jest, że inaczej ich ocena będzie dokonywana w odniesieniu do sędziów, asystentów sędziego czy referendarzy sądowych, a inaczej będzie kształtować się w przypadku kandydatur zgłoszonych przez radców prawnych czy adwokatów.

W uzupełnieniu powyższego podkreślić należy, że konstytucyjne prawo równego dostępu do służby publicznej (art. 32 i art. 60 Konstytucji) nie jest źródłem roszczenia o uzyskanie nominacji w postępowaniu konkursowym przed Krajową Radą Sądownictwa. Jak wskazano powyżej, brak jest podstaw do uznania, że skarżąca była w toku postępowania dyskryminowana lub by naruszono przepisy określające przebieg procedury przed Radą – samo zaś subiektywne poczucie pokrzywdzenia tej kandydatki nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie jej na wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego.

Nie sposób także uznać, aby w toku postępowania nominacyjnego doszło do naruszenia § 19 uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. 2019, poz. 192; dalej: Regulamin).

W pierwszej kolejności zważyć należy, że wskazany przepis dotyczy pracy zespołu, o którym mowa w art. 31 u.k.r.s., a nie postępowania bezpośrednio przed Radą, skutkującego podjęciem uchwały w sprawie indywidualnej. Na podstawie § 19 ust. 2 Regulaminu zespół ma prawo, w razie stwierdzenia braków w materiale, przedstawić sprawę Przewodniczącemu Rady celem zarządzenia ich uzupełnienia, określając zakres tego uzupełnienia. Zespół podejmuje decyzję o zwróceniu się do Przewodniczącego Rady celem uzupełnienia braków w materiale każdorazowo w odniesieniu do realiów konkretnej sprawy, uwzględniając już znajdujące się w zgromadzonym w tej sprawie materiale dokumenty. W rozpoznawanym przypadku zespół uznał – działając w graniach swoich kompetencji – że zgromadzone materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska.

Po drugie, należy mieć na uwadze, że rekomendacja zespołu nie ma charakteru wiążącego dla Krajowej Rady Sądownictwa. Stanowisko Zespołu może być jedynie wykorzystane przez Radę przy wykonywaniu jej własnej kompetencji, co z kolei zakłada podjęcie uchwały przez Radę po wszechstronnym rozważaniu sprawy, stosownie do wymogów wynikających z art. 33 ust. 1 u.k.r.s. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 września 2017 r., III KRS 22/17).

W świetle całokształtu przedstawionych powyżej okoliczności brak jest podstaw do uznania, że Krajowa Rada Sądownictwa zastosowała w kwestionowanym postępowaniu nominacyjnym nieprzejrzyste, niejednolite bądź niesprawiedliwe kryteria selekcyjne. Sąd Najwyższy w ramach badania zgodności uchwały z prawem nie może natomiast – jak już była o tym mowa powyżej – dokonywać merytorycznej oceny kandydatów i badać, który kandydat jest jego zdaniem lepszy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., orzekł jak w sentencji wyroku.

